

ΣΤ΄ Κυριακή Λουκά: «Ο δαιμονισμός ως κατακερματισμός του ανθρώπου» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

[/ Πεμπτουσία](#)

ΣΤ΄ Κυριακή του Λουκά και ο μεγάλος λυτρωτής της ανθρωπότητας, ενόσω βρίσκεται στη Χώρα των Γαδαρηνών, απέναντι από τη Γαλιλαία, ανακουφίζει, λυτρώνει, και απελευθερώνει έναν άνθρωπο από μία φοβερή απειλή. Ο σημερινός «ασθενής» δούλος του ευαγγελίου πάσχει από ένα πνευματικό νόσημα. Είναι δαιμονισμένος, δηλαδή βαθιά κυριευμένος από το ακάθαρτο πνεύμα του παμπόνηρου διαβόλου. Μάλιστα κατά την περικοπή, τόση ήταν η υποδούλωσή του στα δαιμόνια, που δε ζούσε καν σε οικία αλλά διέμενε πάνω στα μνήματα. Φαίνεται, ο ταλαίπωρος, όντας πνευματικά νεκρός δεν έβρισκε παρηγοριά παρά μόνο στους νεκρούς.

Ο δαιμονισμός πρόκειται περί μιας φρικτής κατάστασης, απευκτέος από τον κάθε άνθρωπο. Δεν πρόκειται περί ψυχιατρικής ασθένειας αλλά περί μίας φοβερής κολαστικής εμπειρίας. Ο σημερινός λοιπόν δαιμονισμένος του ευαγγελίου, λυτρώνεται απ' αυτήν τη δίνη μόλις αντικρίζει τον Ιησού. Η δύναμη του διαβόλου σβήνει, χάνεται και γίνεται αδυναμία ενώπιον του ελευθερωτή Χριστού. Τα δαιμόνια δεν μπορούν να αντέξουν την παρουσία του ανώτερου Θεού των πάντων και ως άνθη μαραίνονται.

Στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, του τελευταίου και ίσως ομορφότερου βιβλίου της Καινής Διαθήκης, συνειδητοποιεί κάποιος ακόμα καλύτερα την πλήρη αδυναμία του διαβόλου ενώπιον του θεανθρώπου Χριστού. Στο Δωδέκατο Κεφάλαιο της Αποκαλύψεως περιγράφεται μια υπέροχη εικόνα και παράσταση. Μια έγκυος γυναίκα έτοιμη να γεννήσει απειλείται από ένα δράκοντα. Ο δράκοντας παραμονεύει ενώπιον της μελλούσης μητρός, ώστε μόλις γεννήσει να «καταφάει», όπως λέει το κείμενο, το παιδί της. Τελικά γεννιέται το παιδί γένους αρσενικού και απευθείας αρπάζεται από το Θεό και οδηγείται στο θρόνο του ώστε να διαφυλαχθεί σώο, αφού έμελλε να καταστεί ο σωτήρας του κόσμου. Η δε γυναίκα μόλις γέννησε έφυγε προς την έρημο, σε τόπο ασφαλή που τον προνόησε ο Θεός. Στη συνέχεια βάσει της διήγησης ο δράκοντας έπεσε στη γή και μη μπορώντας να αντέξει την ήττα του, διώκει εκ νέου τη γυναίκα. Για δεύτερη όμως φορά και πάλι

ηττάται. Ο πόλεμός του εναντίον της γυναίκας πραγματοποιείται «εις μάτην» καθώς ό,τι κι αν έκανε αυτή ήταν απρόσβλητη. Ο Θεός την είχε υπό την προστασία του και την σκέπαζε όπως σημειώνεται με «δύο πτέρυγες».

Όπως μπορεί κανείς εύκολα να συμπεράνει, η γυναίκα στην οποία αναφέρεται η διήγηση της Αποκάλυψης είναι η Παναγία, το αρσενικό παιδί ο Ιησούς Χριστός και ο δράκοντας ταυτίζεται με το διάβολο. Ο διάβολος αν φρίττει και τρέμει στην παρουσία κάποιου εκτός απο του Χριστού, αυτό είναι το πρόσωπο της Θεοτόκου. Η Παναγία κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά αποτελεί τον πρώτο εχθρό του διαβόλου γιατί ολόκληρη η ζωή της ήταν ανεπηρέαστη από όλους τους πειρασμούς που της υπέβαλλε. Έτσι κι εμείς μιμούμενοι τη Θεοτόκο Μαριάμ δεν έχουμε να φοβηθούμε κανένα διάβολο. Ο διάβολος βάσει της διήγησης που προαναφέραμε δεν μπορεί να προσβάλει την Παναγία. Και αυτό λόγω και του παιδιού που κυοφορούσε στην κοιλιά της.

Κατά τους πατέρες της Εκκλησίας, όπως για παράδειγμα τον Άγιο Συμεών το Νέο Θεολόγο, τη σύλληψη και την κυοφορία του Χριστού στη μήτρα της Πανάγνου μπορούμε και εμείς να την μιμηθούμε «πνευματικῶς» και όχι «κυριολεκτικῶ τῶ τρόπῳ». Μια τέτοια σύλληψη και κυοφορία μας διαφυλάττει μια για πάντα από καθετί δαιμονικό και πειρασμικό. Συγκεκριμένα λέει ο Άγιος Συμεών, πως κάθε φορά που μεταλαμβάνουμε το σώμα και το αίμα του Κυρίου -έχοντας όμως κάνει την κατάλληλη προετοιμασία- συλλαμβάνουμε μέσα μας όπως η Θεοτόκος το Χριστό. Γι' αυτό έχοντας αυτή την πατερική διαβεβαίωση ας αγωνιζόμαστε τον «καλόν άγώνα τῆς πίστεως» μετέχοντας «αισθητῶς» και συνειδητά στα μυστήρια της Εκκλησίας που αποτελούν τους φύλακες της ζωής μας. Ο πνευματικός άνθρωπος που κοινωνά «άξιως» το Χριστό δεν έχει λόγο να φοβάται ούτε το διάβολο ούτε τις πονηρές ενέδρες που σπέρνει καθημερινά. Αντιθέτως, ζεί εν σωφροσύνη ενωμένος με τον κατακερματιστή του παμπόνηρου, και οδηγώντας τον τελευταίο σε μια αγέλη ανυπόστατων χοίρων κατά την περικοπή.